

[Camre]

heder. De bør ikke forstørres. De bør tværtimod løses.

Vi må samtidig sætte stærkt ind på at sikre den nødvendige uddannelseskapacitet i de erhvervsrettede uddannelser, og vi må skaffe langt mere kapital til produktive formål. Her kommer ikke mindst lønmodtagerkapital gennem økonomisk demokrati ind i billedet, ligesom de store kapitaler i pensionsfondene må anvendes til produktive formål.

Det er af største betydning, at vores selvfinansiering øges. Skaffer vi ikke selv den fornødne kapital til de produktive investeringer, åbnes der for bl. a. de direkte investeringer af arabisk oliekapital, som i disse år søges placeret i de vestlige industrilande. Danmark må ikke blive et land, hvis kapital ejes af folk uden for Danmarks grænser. Sker det, mister vi efterhånden vores økonomiske selvstændighed. Det er socialdemokratiets målsætning, at alle danskere i stigende omfang inddrages som medejere af Danmarks kapitalapparat, og det bør være en vigtig del, at en sådan solidarisk og obligatorisk ordning findes som et led i en økonomisk politik, der indebærer dæmpning af reallønnen og af forbruget.

Jeg finder grund til nogle yderligere bemærkninger om hovedsigtet med og virkningerne af vores økonomiske politik. Det er socialdemokratiets mål at fastholde Danmarks position som en højtudviklet velfærdsstat. Det vil altid for os være fundamentalt at sikre en solidarisk udvikling af vores samfund, hvor ingen lades tilbage i økonomisk, social, uddannelsesmæssig eller kulturel udvikling.

Det er vores ønske, at disse mål skal omfatte landene i den tredje verden, og vi vil derfor fortsat arbejde for at øge Danmarks bidrag til udviklingslandene. Det er på denne baggrund, vi af al magt har fastholdt den sociale lovgivning uden forringelser på trods af den økonomiske krise, og vi vil fastholde det stærke samfundsværn om den enkelte borger. Økonomi og produktion kan måske for nogle forekomme at være sekundære mål, men det er en fejltagelse. De er forudsætninger for alle folks eksistens og udfoldelse.

En afgørende forudsætning for et samfunds gunstige udvikling på snart sagt alle menneskelige områder er som sagt fuld beskæftigelse. Krisen har for en tid brudt denne bastion. Jeg har søgt at redegøre for, hvil-

ken karakter krisen har, og hvorledes vi vil bekæmpe den. Jeg er overbevist om, at det vil lykkes for os, hvis vi viderefører og udbygger den økonomiske politik, vi er begyndt på.

Finansministeriets budgetdepartement har netop offentliggjort nogle fremskrivninger for årene 1981-1992. Budgetdepartementet skønner, at der i anden halvdel af 1980'erne vil ske en afgørende forbedring af Danmarks situation med pæne reallønsfremgange og omkring 1990 fuld beskæftigelse og et mindre overskud på betalingsbalancen. Man gør imidlertid klogt i at mærke sig forudsætningerne for at nå dertil. Det kræver en kraftig økonomisk vækst i udlandet efter 1985, en betydelig dansk produktion af olie og gas, en gradvis overgang til nulvækst i den offentlige sektor, en stærk tilbageholdenhed i det offentlige personaleforbrug også i årene efter 1984, en kraftig udbygning af eksporterhverv og importkonkurrerende erhverv, fortsatte kraftige energibesparelser, en uændret realpris for energi fra nu af og fremover, ændringer og tilpasninger af uddannelsessystemet med henblik på at styrke de udlandskonkurrerende erhverv, en stram finanspolitik frem til 1985 og nulvækst for rellønnen frem til 1985.

Det er ikke alle disse forudsætninger, vi selv bestemmer, men det er de fleste. Vi er altså på rette kurs, hvis vi viderefører disse bestræbelser. Jeg er overbevist om, at den danske befolkning, som har overvundet værre kriser end denne, med flid, energi og solidaritet vil slå sig igennem den omstillingsproces, som er nødvendig.

Finanslovsforslaget for 1981 er et værktøj i denne proces. Jeg skal anbefale tinget at stemme for finanslovsforslaget.

Bertel Haarder (V):

Venstres hårde kritik af regeringens økonomiske politik bygger på tre uomstødelige kendsgerninger, som er anerkendt af al økonomisk sagkundskab.

Den første kendsgerning er, at Danmark er klart nummer sjok blandt Vestens lande med hensyn til at yde en national indsats, som kan trække os ud af omkostnings- og arbejdsløhedsspiralen og den ødelæggende skatteskrue. Kun Belgien kan måle sig med os, hvorimod f. eks. Finland står som et ly-